

ДР СРЂА ТРИФКОВИЋ

"ПОЛИТИЧКА КОРЕКТНОСТ" ЈЕ ОБЛИК ТОТАЛИТАРНЕ КОНТРОЛЕ

Аутор: Бојан Ж. Босиљчић

Др Срђа Трифковић је један од најеминентнијих савремених српских политичких мислилаца и коментатора, чије речи се са интересовањем слушају и чије мисли се са дубоким поштовањем прихватају. Он је уважени публициста, историчар, консултант и универзитетски професор са богатим међународним искуством. Чврсто укоренење у провереним чињеницама, његове политичке анализе су луцидне, високоумне, бритке, прецизне, тачне, "неувијене", свима разумљиве и далековидне! Његово мерило је Истина, а не "политичка коректност". Бриљантног ума, он је елоквентни визионар који открива шта се крије "иза брега".

Овог врхунског политичког експерта смо замолили да изнесе своје мишљење о агресивно наметнутој (односно подметнутој!) "политичкој коректности", од које се многим само преврће у стомаку!

- Громогласна "политичка коректност", еуфорично пропагирана од стране "ЦНН"-а и Холивуда, је у последњих неколико година постала медијски феномен и нека врста идеолошке догме Новог светског поретка, нешто као синоним за "морално-политичку подобност" у западној демократији. Делује као глобализацијска "бечка школа" понашања, са скупом диригованих правила којих се треба придржавати, шта је забрањено рећи у јавности, а шта је дозвољено, не само у политици, него и у свим другим сферама живота и друштва. Да ли постоји нека прецизна дефиниција шта је, у ствари, та "политичка коректност" и одакле потичу њени корени?

"Реч је о облику тоталитарне контроле која тежи да кроз наметање језичких формула за одраз идеолошких принципа наметне и одређени начин мишљења.

Могу вам дати и конкретан пример из Србије ових дана. Из разлога политичке коректности инсистира се од стране државе на промени језичких норми у потпуној супротности са духом српског језика, тако да се задовоље захтеви врло активног феминистичког лобија и њихових западних подржавалаца. Они инсистирају да се, рецимо, усвоје термини као што су министрица, адвокатица, судијица, што су потпуни језички апсурди, јер намећу принцип да су родна и полна припадност истоветне и да морају да буду диференциране да би се избегао наводни облик мушке доминације у језичкој пракси.

Међутим, са становишта неидеологизованог дискурса, свим је јасно да именице судија, министар или професор немају своју родну а камолу сексуалну конотацију. То су функције које немају никакву, како би то феминисткиње рекле, доминирајућу позадину. Ако познајете

неку женску особу која је професор, и ословљавате је презименом, наравно да ћете рећи, на пример, "професорка Петровић", а не "професор Петровић". Професор је генерички термин. На исти начин, ако имамо, рецимо, министра Зорану, нећете јој ваљда рећи "министрице"! То боде уши и вређа здрав разум. То није у духу ни српског, ни из српског изве-

- Које политичко-лобистичке групе стоје иза ове "политичке коректности" која у себи обухвата широки појам диверзификације, и који је њихов циљ?

"Ово је сложено питање. Основна идеолошка позадина политичке коректности јесте спој марксизма и либерализма. Дакле, ту имамо наслеђе 1968. године, пре пола века, када је

свим другим мањинама. Дакле, идеални модел пролетера у постмодерној интерпретацији јесте црна, једнонога муслиманска лезбејка која говори шпански, а капиталиста је бели, хетеросексуални хришћански мушкарац!

Дакле, "а приоритет" се белцу приписује такозвана бела привилегија, без обзира да ли је он на нивоу зараде од 25 хиљада

долара годишње или од 2,5 милиона долара. Самим тим што је белац, он је наводно привилегован. Са друге стране, рецимо, црни играч кошарке или америчког фудбала, који зарађује десетине милиона долара годишње, по дефиницији је због своје расе угњетена страна!

У том моделу извршена је замена теза, тако да је долазак од тога да погодује јачању људских права, представља највећу претњу људским правима у савременом свету. Полази од тезе да без обзира да ли је нешто истинито или није, уколико неко због те изјаве може да се осети увређеним или маргинализованим, онда је та изјава забрањена. Ово је веома значајно имати у виду, јер је реч о облику буквално тоталитарне контроле над људским умом.

Конкретан пример: У Немачкој ви сада можете запасте у велике невоље ако изразите скепсу према мултирасном моделу или сумњу у здраворазумску заснованост мигрантске политике Ангеле Меркел, која је претпрошле године широм отворила немачке границе за преко милион миграната са разних страна света и са неизвесним идентитетом. Међу њима је, наравно, и много поборника цихада и људи који су сад већ извршили и бројна силовања и убиства, што се све заташкава, такође у интересу политичке коректности. Сетите се само језивих сцена на Нову 2016. годину на келнској станици и медијске завере ћутње!!

Изразити, дакле, неслагање са таквом политиком, а приоритет бива проглашено за ксенофобију, исламофобију, нетолерантност и тако даље. Иако није формално криминализован, такав став - који одражава и тежње неких 13% немачких бирача који су гласали за партију "Алтернатива за Немачку" - може да вас стави у неповољан положај на плану запошљавања.

У Карлсруеу имамо случај једног универзитетског професора коме није био обновљен уговор на ограничено време, упркос његовом савршеном академском рекорду, из простог разлога што се дрзнуо да на свом "Фејсбук" профилу каже да га брине мигрантска политика Ангеле Меркел. Значи, не морате чак ни да је критикујете, довољно је да нисте са довољним ентузијазмом подржавалац политике отворених врата, инклузије итд, и бићете брутално кажњени на начин који угрожава вашу егзистенцију и професионалну репутацију.

То је једна врло суморна и за друштвени напредак поразна визија".

деног хрватског или ма ког другог језика. То је, напосто, једна рогобатност која тежи да номиналистички неметне нове принципе језичке употребе као предуслова за нови облик мишљења. А тај нови облик мишљења у својој позадини има заправо уништење свих облика традиционалног постојања.

Ту се враћамо на одговор на ваше питање. Политичка коректност је облик наметања новог дискурса који тежи да избрише све границе: границе између нација, вера, раса, држава, између мушкараца и жене, родитеља и детета, учитеља и ђака, који тежи, заправо, да све облике ауторитета релативизује. Прво, и пре свега, тежи да установи принцип да истина не постоји и да је "истина" сама ствар договора.

Из тога је изведен један за друштво разорни принцип да је свако од нас нека мањина која заслужује специјални третман. Из чега је онда изведена и апсурдна теза да колико има људи толико има и облика сексуалне оријентације. Зато имамо "LGBTQ Plus". Малтене, дете кад се роди је "табула раза", није ни мушко ни женско, па ће онда само током времена да одлучи ком ће се приклонити царству. Дакле, то је једна не само лажна, већ надасве злокобна идеологија која, међутим, у "политичкој коректности" има своју сасвим опипљиву и конкретну конотацију".

У класичној марксистичкој политичкој економији, мотор историје била је супротност између производних снага и производних односа, између пролетера који је експлоатисан и власника средстава за производњу-капиталисте, који га експлоатише.

У класичном марксистичком моделу пролетер замењен једном од наводно угњетених мањина, а капиталиста је замењен демонизованим обликом белог, хетеросексуалног хришћанског мушкараца. Притом, стално се шири дијапазон тих наводно угњетених мањина којима је потребна специјална заштита, без обзира колико оне у суштини биле привилеговане.

Тако сада имате разне облике обрнуте дискриминације којима талентована деца, и то не само европског већ пре свега далеко-источног оријенталног порекла, бивају дискриминисана при пријему на елитне колеџе и високе школе или при додели стипендија, зато што

не у погледу једнакости исхода. То је један облик злокобног тоталитарног социјалног инжењеринга који изискује да, без обзира на то колико је ко талентован и колико ко улаже напора, труда и рада, исходи на крају морају да буду исти за све.

То је једна врло суморна и за друштвени напредак поразна визија".

ДР СРЂА ТРИФКОВИЋ

"ПОЛИТИЧКА КОРЕКТНОСТ" ЈЕ ОБЛИК ТОТАЛИТАРНЕ КОНТРОЛЕ

Поменуо бих и случај из Аустралије. Један протестантски пастор, у држави Нови јужни Велс, био је оптужен за исламофобију зато што је изнео сасвим тачну тврдњу да у Кур'ану имате читав низ цитата, сура и ајета, у којима се позива на убијање неверника, тј. немуслимана, на њихово истребљење, као и језиве цитате о Јеврејима као деци мајмуна и паса, итд... Иако је пастор своје писање подржао директним кур'анским цитатима, судија је забранио да он то користи као одбрану, јер је наводно била

реч о "коришћењу тачних података у погрешне сврхе", тј. у сврху наводног подстицања исламофобије и одбојности према имигрантима.

Не само да политичка коректност не доприноси јачању људских права већ их битно угрожава и притом чини дискурс заснован на рационалним премисама апсолутно немогућим, јер постулира став да емотивна реакција неке друге стране - да ли ће се неко осећати увређеним или пониженим или маргинализованим - треба да одлучи шта је допуштено, а шта

не, у јавном дискурсу. Истина пада у воду! Уместо ње треба промовисати лаж да би се створио лажни и искривљени утицај социјалне хармоније.

То је облик, заиста, "Храброг новог света" Алдуса Хакслија или "1984"-те Џорџа Орвела, али у либералној облаци. Имате потпуно апсурдну ситуацију да либерално-демократско друштво савременог Запада производи дух тоталитаризма који је далеко загушљивији и далеко више спутава људски ум и људске емоције него што је био случај било са фашизмом или са комунизмом".

- У којој мери "политичка коректност" носи хипокризиску димензију њених водећих пропагатора?

"Имате интересне групе које итекако профитирају од те целе приче. Политичка коректност је створила терен за настајак интересних група које пропагирају политизовану хомосексуалност и политизовани феминизам до нивоа где они згрћу велике своте у облику разних донација и где такође добијају гарантоване квоте не само а пријеме на универзитете, већ такође и у комерцијалне компаније.

Не заборавите да многе велике фирме сада имају функцију која се зове "Директор за разноликост", врсту омбудсмана или надзора за дивезификацију. Постоје чак и формалне смернице и упутства да морају да се задовољавају квоте у пријему нових запошљеника, а поготово у промовисању на менаџерске и руководеће позиције, тако да буде задовољена широка лепеза "мањинских права".

Оног тренутка када су на сцени и државне паре и расподела функција које носе како моћ тако и финансијску подршку, тог тренутка на сцени ступа и беспопштена политичка борба. Сцена се променила на штету меритократије, на штету оних који су својим трудом, талентом и залагањем тежили да нешто постигну.

Конкретан пример: У Њујорку постоји елитна приватна школа "Стајвесент", која носи име по Холанђанину који је основао Нови Амстердам, како се Њујорк звао пре доласка Британаца. У тој школи досада је искључиво функционисао принцип меритократије. Значи, ко постигне најбољи резултат на тестовима, тај ће бити примљен уз пуно ослобођење од школарине, без обзира на расу, пол, сексуалну оријентацију итд.

Иако у Њујорку Кинези и други припадници мањина са Далеког истока - Кореанци, Јапанци, чине веома мали проценат (рецимо за разлику од Калифорније), њихово учешће у тој школи је око неких 35%, чак више него и белих студената.

Е сад, градоначелник Њујорка је рекао да је то срамота и да та школа мора да одражава лице Њујорка таквог какав је сте. Другим речима, та приватна школа, заснована на принципу меритократије односно мерљивих постигнутих резултата, мора да штимује своје услове пријема и своје стандарде за пријем ђака сходно идеолошком циљу нивелизације, односно унапред зацртаном циљу да школа мора да одражава расну, и сваку другу социјалну структуру града Њујорка.

То је идиотарија! То је, да поновим, облик тоталитарне контроле где више није битно да ли ти примаш федералне паре или не, да ли си потпомогнут из државног буџета или не, ако си сасвим самосталан опет ти неће дозволити да следиш своје већ уходане и деценијама доказано исправне принципе уколико се супротстављају идеолошким нормама контролора јавног дискурса".

- Ова "политичка коректност" је својеврсно "Братство и јединство" на глобализацијски начин. Она делује као западно-демократска верзија "националног кључа" екс-Југославије, који је, иронично, и допринео њеном распаду! Колико је, у том светлу, "политичка коректност" ефикасна и стварна, а колико је непродуктивна и намештена?

"На извештај начин још је горе! По принципима "политичке коректности" кључеви се раздвајају не само по расама и по родности, већ такође и по сексуалној оријентацији и по религији: на пример, колико имамо муслимана или будиста, а да већ не говоримо по сексуалној оријентацији, где сад имате десетине облика опредељења, не само гејеве и лезбејке и трансвестите и трансцендере и квиrove..."

Следи потпуна атомизација друштва у коме се губи осећај групне кохерентности и заједничности и тежи се његовом разбијању на индивидуалне мањине са индивидуалним специјалним правима. Тиме се подрива осећај друштвене кохезије и солидарности. Истовремено, успоставља се далеко лакша контрола на свим нивоима и далеко се лакше манипулише људима.

Уколико је свако од нас нека "мањина" која се бори за специјалне привилегије, у вечитој трци за мањинске привилегије изражене кроз федералне буџете и стипендије или кроз квоте за пријеме на универзитете или у државне станове или приватне фирме, онда је онима који су идеолошки носиоци те матрице далеко лакше да тим разграђеним и дисфункционалним друштвом управљају."

- Многима је већ дозлогрдила "политичка коректност" зато што не могу слободно исказати шта мисле и назвати оно што их тишти и фрустрира правим именом и свима разумљивим речником, јер им се моментално и неизоставно "лепи" етикета расисте, ксенофоба, бигота, сексисте...

Испитивање јавног мњења у Канади које је у августу 2016. године обелоданио независни "Ангус Рид Институт" показало је да чак 76% анкетираних сматра да је

"политичка коректност" отишла предалеко, поготово на пољу слободне изражавања. При томе, чак седам људи на сваких десет кажу да цензуришу саме себе да би избегли да евентуално увреде друге.

Доналд Трамп је победио на америчким председничким изборима управо зато што је био максимално "политички некоректан". Да ли "политичка коректност", често злоупотребљена, изазива још дубље стереотипне поделе на такозвану "Либералну елиту" и конзервативне "Популисте?"

"То је несумњиво случај. Америка бар за сада ужива једну предност пред другим земљама пост-модерног либералног Запада, а то је да и даље има Први амандман о слободи говора који спречава дивљање контроле над јавним дискурсом, какав, на жалост, рецимо имамо у Канади и у Западној Европи. За Канађане, Немце или Скандинавце пут је тежи, мораће да буду спремни да издрже и "ход по мукама" у борби за повратак елементарних права рационалног дискурса и брисања наметнутих стега које заправо уништавају квалитет живота на обе стране Атлантика.

Ипак, ја немам сумње да ће, пре или касније, рационалност и нормалност победити, али у међувремену предстоји исто онако мучан пут ослобађања тих народа либерално-демократског Запада који је предстојао народима Источне Европе пре пада Берлинског зида"- закључио је др Срђа Трифковић.

Бојан Ж. Босиљчић